HET KONINGRIJK GODS,

OF:

DE LEER DER MENSCHEN

VERGELEKEN

BIJ DE LEER VAN CHRISTUS

DOOR

PARLEY P. PRATT.

(Uit het Engelsch.)

Voorwaar, voorwaar zeg ik Ulieden, die niet ingaat door de deur in den stal der schapen, maar van elders inklimt, die is een dief en moordenaar."

JOHANNES X: 1.

Gedrukt op last van J. W. F. VÖLKER, Zendeling van voormelde Kerk.

HET KONINGRIJK GODS.

„Zoekt eerst het koningrijk Gods." Zoo luidt het gebod, hetwelk de Heiland op aarde aan de menschenkinderen gaf.

Nu wensch ik echter mijne lezers te herinneren, mij hier niet in te volgen, zoo zij niet bereid zijn hunne goede naam, ja zoo noodig hun leven als een offer voor de waarheid veil te hebben; maar hebben zij die veil, en bekomen zij inzicht in het Rijk Gods, dan zullen zij niet rusten voordat zij burgers van dat Rijk geworden zijn; en toch is het zoo verschillend van alle godsdienststelsels die heden op aarde zijn, dat men zich verwonderen moet, indien iemand den Bijbel leest, het stelsel der menschen voor het Rijk Gods kan houden. Er zijn gewisse krachten, voorrechten en zegeningen in het Rijk Gods, die men in geen ander Rijk vindt, en die ook geen ander volk heeft. Daardoor onderscheidt het zich van alle andere rijken en stelsels, zoodat de onderzoekende geest, die naar het Rijk Gods zoekt, en eenmaal met hare wonderbare voorrechten bekend wordt, zich nooit bedriegen, maar immer weten kan of hij hetzelve gevonden heeft. Eer wij echter verder voortgaan, willen wij eerst nog over de verklaring „Het Rijk Gods" spreken; want eenige willen deze verklaring te huis brengen op de heerlijkheid des Hemels, anderen weder op de persoonlijke genoegens hunner eigene

zielen, terwijl anderen weder aan eene op aarde gestelde regeering denken. Wij hopen dat de lezer moge verstaan, dat, als wij van het Koningrijk Gods spreken, wij van zijn Rijk op aarde spreken.

Lezer! wij betreden nu een wijd veld, om een koningrijk te zoeken. Maar wij willen eerst vragen: Wat is een koningrijk? Daarop antwoord ik: tot een koningrijk behooren vier bestanddeelen namelijk ten eerste: een Koning; ten tweede: geroepene beambten, die de behoorlijke eigenschappen bezitten om deszelfs verordeningen en geboden te volbrengen; ten derde: een wetboek naar hetwelk de onderdanen geregeerd worden, en ten vierde: onderdanen om geregeerd te kunnen worden. Daar waar deze zaken in behoorlijke orde aanwezig zijn, bestaat een Koningrijk, en waar een van dezelve gemist wordt, daar lost zich het Koningrijk op, en bestaat niet meer, totdat hetzelve weder op de behoorlijke wijze hersteld wordt. In dezen zin is het Rijk Gods gelijk aan andere Rijken; daar waar wij vinden, dat de beambten van den Heere Jezus behoorlijke volmagt en eigenschappen ontvangen hebben, en zijne geboden rein en onvervalscht van de verordeningen en geboden der menschen onderscheiden hebben, daar bestaat het Rijk Gods, daar is zijne magt openbaar en worden deszelfs zegeningen genooten, even als in oude tijden.

Wij wenschen daarom in 't kort de oprichting van het Rijk Gods in de dagen der Apostelen te onderzoeken.

De eerste kennisgeving van het Rijk werd reeds door een engel aan Zacharias gegeven, daar hem een zoon wierd toegezegd die de weg tot dat koningrijk zoude bereiden. Daarna ontving Maria en eindelijk Jozef eene Openbaring, betreffende de geboorte van den Messias door eenen heiligen engel, terwijl te gelijker tijd de Heilige Geest zich aan Simeon openbaarde dat hij den dood niet zoude zien voor dat hij den Heiland aanschouwd had. Zoo begonnen deze menschen zich te verheugen, en waren vol zalige vreugde, terwijl de wereld niets van de oorzaak dezer blijdschap verstond, Daarna scheen alles in stomme verwachting te blijven, tot dat Johannes als een man optrad, en hij met

eene zeldzame en nieuwe boodschap uit de woestijn tot het Joodsche volk kwam, en hun toeriep: Bekeert u, want het Koningrijk der Hemelen is nabij gekomen; hij doopte ter bekeering, en zeide het hun duidelijk aan, dat hun Koning reeds onder hen was, en ten doel had zijn Rijk op te rigten. En terwijl hij bezig is te doopen en te prediken, komt tot hem den Messias en wordt van hem gedoopt, en met den Geest Gods vervult die in de gedaante van een duif op Hem nederdaalt, en spoedig daarna, brengt Hij dezelfde boodschap als Johanes en roept het volk toe: Bekeert u, want het koningrijk der Hemelen is nabij u gekomen. Daarna kiest Hij zich twaalf jongeren en zend hen in de steden van het joodsche land met dezelfde boodschap; daarna zeventig en nog eens zeventig met dezelfde berichten, om alles behoorlijk te regelen en voor het Koningrijk voor te bereiden, hetwelk spoedig onder hen zoude worden opgericht. Toen nu deze dingen de gewenschte uitwerking voortgebracht hadden, en velen bijzonder de jongeren, vol verwachting waren, om door de krooning van dezen glorierijken persoon over hunne vervolgers te zegevieren, en dan zelf als zijne getrouwe volgelingen, voor al hunne moeite en lijden beloond te worden, hoe groot moet toen niet hunne verslagenheid geweest zijn, als zij zagen dat hun Koning voor een Regterstoel veroordeeld en gekruizigd werdt, nadat Hij door de joden en heidenen bespot, gehoond en bespogen geworden was?

Zij zouden gaarne voor Hem op een slagveld gesneuveld zijn, om Hem op den troon te brengen; doch zoo gewilligd zonder strijd alle hunne verwachtingen op te geven, en van den hoogsten trap der verwachting, tot de laagste trap der vernedering, en vertwijfeling te zinken, was meer, als zij goedschiks verdragen konden; vol bekommernis trokken zij zich terug, en gingen ieder zijns weegs, en aan hunne onderscheidene beroepen, terwijl zij vermoeden dat al hunne verwachtingen voorbij waren; waarschijnlijk onder de gedachten als deze: Is dit het resultaat van al onzen arbeid? hebben wij daarom al onze wereldsche

voordeelen, onze vrienden, onze huizen en landen verlaten! vervolging, honger, ellende en schande geleden en wij hadden gehoopt dat Hij Israël zoude bevrijden, maar ach! zij hebben Hem gedood en alles is voorbij. Drie jaren lang hebben wij het gansche joodsche land vol verwachting gemaakt, daar wij hun vertelden dat het Koningrijk der Hemelen nabij was gekomen; en nu is onze Koning dood, hoe zullen wij toch het volk in het aangezicht durven zien? Onder deze gewaarwordingen ging ieder zijns weegs; alles werd weder stil en men hoorde niet meer in het joodsche land roepen: „bekeert u, want het Koningrijk der Hemelen is nabij gekomen." Jezus sliep in de armen des doods; een groote steen met het zegel van den Staat er op, verzekerde Zijn graf, terwijl Romeinsche schildwachten waakzaam zwijgend daarop zaten, opdat Hij wel bewaard daaronder zoude blijven — maar plotseling komt uit de oorden der Heerlijkheid een Engel afdalen, bij welks verschijning de soldaten als dood op de vlugt trekken, terwijl hij den steen van het graf wenteld; de Zone Gods waakt op uit Zijnen doodslaap, en verbreekt de ketenen des doods; verschijnt kort daarop aan Maria, die Hij tot Zijne jongeren zend met de heugelijke boodschap Zijner opstanding, en hun de plaats bestemd, waar Hij hun ontmoeten wil. Als zij Hem nu gezien hadden, veranderde al hunne droefheid in de grootste vreugde, terwijl hunne vroegere hoop weder herleefde. Zij behoefden niet langer te roepen: „Het Koningrijk der Hemelen is nabij gekomen", maar zij moesten te Jeruzalem blijven, tot dat het Rijk opgericht was; terwijl zij zich gereed maakten de deuren des Rijks te openen, en vreemdelingen als waardige burgers op te nemen, diegene die zich aan de daartoe gestelde geboden en verordeningen onderwierpen, welke onveranderlijk gegeven waren, en zonder welks betrachting niemand als burger in dat Rijk opgenomen wierd.

Nadat Hij nu in de Hoogte was gevaren, en met alle magt des Hemels en der aarde was gekroond, keert Hij weder tot Zijne jongeren terug, om hun volmagt te geven, terwijl hij tot hun zegt: „Gaat

henen in de geheele wereld, predikt het Evangelie allen creaturen: wie geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar wie niet zal geloofd hebben zal verdoemt worden. En degenen die geloofd zullen hebben, zullen deze teekenen volgen: in Mijnen Naam zullen zij duivelen uitwerpen, met nieuwe tongen zullen zij spreken, slangen zullen zij opnemen, en al is het dat zij iets doodelijks zullen drinken, dat zal hun niet schaden: op kranken zullen zij de handen leggen en zij zullen gezond worden." Markus 16, vs. 15—18.

Ik wensch nu dat de lezer niet over die last de Apostelen opgedragen, heenstapte zonder dezelve goed begrepen te hebben; want verstaat hij dezelve eenmaal goed, dan kan hij zich niet meer in het Rijk Gods bedriegen, maar zal tegelijk, hare eigenaardige karaktertrekken ontdekken, die hetzelve van alle andere Rijken en stelsels onderscheid; en opdat wij niet misverstaan zullen worden, zoo willen wij dezelve zorgvuldig en in het ware licht, woord voor woord nagaan; ten eerste: zij zullen het Evangelie, of met andere woorden, de blijde boodschap van een gekruisigde en opgestane Heiland de gansche wereld door verkondigen; ten tweede: wie geloofd, en gedoopt is zal zalig worden; ten derde: wie echter niet geloofd wat zij prediken zal verdoemt worden, en ten vierde: de teekenen die daar zullen volgen, voor hen wie geloofd zijn, ten eerste: zij zullen duivelen uitdrijven; ten tweede: met nieuwe tongen spreken; ten derde: slangen opnemen, ten vierde: zoo zij iets doodelijks drinken het zal hun niet schaden; ten vijfde: op kranken zullen zij de handen leggen, en zij zullen gezond worden.

Er zijn menschen, die zeggen, dat de Apostelen alleen maar de teekenen des geloofs zullen volgen, en anderen wederom, dat het volgen dier teekenen gold voor de eerste Christenen; Maar Christus onzen Heiland, stelt het prediken, het geloof, de zaligheid en het volgen der teekenen allen op eene lijn; waar het eene op bedoeld is, moet ook het andere op bedoeld zijn; waar het eene ophoudt, houdt ook het andere op; ware het

volgen der teekenen alleen op de Apostelen bedoeld, dan is ook het geloof en de zaligheid alleen op hun bedoeld, en als alle andere die teekenen dus niet volgen zullen, dan zullen ook alle niet gelooven en niet zalig worden; verder: als het volgen dier teekenen op de eerste Christenen alleen van toepassing is, dan is ook de zaligheid alleen op hen van toepassing, want het eene is onafscheidelijk verbonden aan het andere, en waar het eene in kracht is, daar is ook het andere in kracht, en waar het eene gemist wordt, daar mist men ook het andere; even zoo goed kan men zeggen, dat het prediken des Evangelies niet meer noodig is, dat was alleen maar noodig in de eerste dagen der Christenheid, zoo ook dan met het geloof, de zaligheid en het volgen der teekenen. Maar, vraagt misschien de verbaasde lezer: hebben dan niet de teekenen onder de menschen opgehouden? Ik antwoord: Omdat zij opgehouden hebben; dat zal u te gelijkertijd het bewijs zijn, dat het Evangelie niet meer gepredikt wordt en dat de menschenkinderen niet meer gelooven, en bijgevolg niet meer zalig worden, en dat dus de wereld zonder het Rijk Gods is; of gij moest willen bewijzen, dat Jezus Christus een bedrieger is, die Zijne beloften niet vervult.

Nadat wij nu deze stukken behoorlijk zijn nagegaan en verstaan hebben, willen wij over de organisatie in het Rijk Gods verder spreken. Nadat de Heiland de Apostelen volmagt gegeven had, beveeld Hij hun te wachten, om niet hun zendingswerk te beginnen, voordat zij met kracht uit de hoogte waren toegerust. Waarom toch dit bevel? omdat geen mensch het regt heeft of ooit hebben zal, om het Evangelie te verkondigen, zonder den Heilige Geest te hebben ontvangen, en die Heilige Geest is zeer onderscheiden van die, welke de menschenkinderen tegenwoordig hebben, welke zonder Goddelijke ingeving zijn; want de Heilige Geest van welke Jezus spreekt, zal in alle waarheid leiden, en hun herinneren, al wat hij gesproken heeft, en hun de toekomstige dingen verkondigen zonder noch te noemen, dat Hij hun bekwamen

zal om alle talen der aarde te spreken. Ieder prediker des Evangelies heeft dus den Heiligen Geest zeer noodig; ten eerste: om hem in alle waarheid te leiden, opdat hij weten mag wat hij te leeren heeft; ten tweede: om zijne gedachten te sterken, opdat hij niet vergete de dingen te leeren die hem bevolen zijn, en ten derde: moet hij de toekomstige dingen weten, om zijne hoorders te waarschuwen voor naderende gevaren.

Uit deze dingen zal de aandachtige lezer opmerken, welk een zorg Jezus droeg, dat niemand prediken zoude, die niet den Heiligen Geest had ontvangen. Hij zal ook kunnen opmerken, hoe onderscheiden de Geest der Waarheid van die geesten zijn, die thans op aarde en die de wereld met den naam des H. Geestes beroeren.

Wanneer de hedendaagsche kerkgenootschappen den H. Geest bezitten, waarom kunnen zij dan de waarheid niet verstaan? waarom gaan zij dan zoovele verschillende wegen en hebben zoovele van elkander afwijkende leeren, waarom behoeven zij gansche bibliotheken vol predikingen, traktaatjes, strijdschriften, bewijzen en meeningen, die alle door de wijsheid der menschen geschreven zijn? — Terecht klaagt de Heere: „Hunne vreeze voor Mij wordt hun door de voorschriften der menschen geleerd.” Doch om weder terug te keeren: de Apostelen vertoefden te Jeruzalem, totdat zij die kracht ontvangen hadden en begonnen dan eerst het Evangelie te prediken.

Hier hebben wij nu de verschillende karakters in het Koningrijk ontdekt; ten eerste: hebben wij een Koning gevonden, gekroond aan de regterhand Gods, die alle magt in Hemel en op aarde gegeven is; ten tweede: behoorlijk gevolmagtigde beambten, om de regeeringsaangelegenheden te besturen; ten derde: het wetboek, of de geboden, na hetwelk de onderdanen moeten geregeerd worden; want dat gebod had Jezus hun bevolen te leeren. — Als wij nu gevonden hebben, langs welken weg de menschen, burgers van dat Koningrijk werden, dan hebben wij het Rijk Gods van die dagen; en wij zullen met alles wat onzen tijd aanbelangt, en die voorgeven te zijn de Rijken Gods, zeer ontevreden

zijn, omdat het niet na hetzelfde voorbeeld georganiseerd is. Geboren onderdanen van dat Rijk waren er niet, want zoowel Joden als Heidenen waren in zonde en ongeloof, en niemand kon een burger worden, zonder het gebod ter opneming vervult te hebben, en welke geloofde aan den naam des Konings; er was een onveranderlijk voorschrift of plan, na welke zij konden opgenomen worden, en alle die dat burgerrecht op eene andere wijze wilden erlangen, werden als dieven en roovers beschouwd en konden nooit het zegel van burgerschap ontvangen. Dit voorbeeld spreekt ook uit de leer die de Heiland aan Nicodemus gaf: „Tenzij dan dat iemand geboren wordt uit water (gedoopt in het water) en Geest (gedoopt met den Geest), hij kan in het Koningrijk Gods niet ingaan." Petrus wierden de sleutelen van het Hemelrijk gegeven; daarom was het zijne plicht, het Koningrijk voor Joden en Heidenen te openen. Wij willen daarom zorgvuldig onderzoeken, op welke wijze hij de Joden in het Koningrijk opnam, op het Pinksterfeest.

Als nu de menigte op het Pinksterfeest te zamen gekomen waren, trad Petrus op met de elve, verhief zijne stem en sprak met hen over de schrift, gaf getuigenis van Jezus Christus, Zijne opstanding en Hemelvaart; zoodat velen van de waarheid overtuigd werden en vraagden wat zij doen moesten. Deze menschen waren geene Christenen, maar lieden die op dat oogenblik tot de overtuiging gekomen waren, dat Jezus de Christus was, en omdat zij tot die overtuiging kwamen vroegen zij: „Wat moeten wij doen?" En Petrus sprak tot hen: „Bekeert u en een iegelijk van u worde gedoopt in den naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen; want u komt de belofte toe en uwe kinderen, en alle die er verre zijn, zoovele als de Heere God roepen zal." Hand. 2 : 38, 39.

Lieve lezer! verstaat gij deze boodschap? Als dat zoo is, dan zult gij wel bemerken, dat zulk een Evangelie in de hedendaagsche tijd niet gepredikt wordt. Wij willen daarom die prediking woord voor woord

nagaan en onderzoeken. Gelijk wij gezien hebben geloofden zij reeds en het naaste wat hun te doen stond was bekeering. Eerst geloof, ten tweede: bekeering, ten derde: doop, ten vierde: vergeving van zonden, en ten vijfde: de Heilige Geest; zoo was de orde des Evangelies. Het geloof gaf de magt kinderen of burgers te worden, bekeering en doop in Zijnen naam was het teeken der gehoorzaamheid, door welke zij opgenomen werden; de H. Geest der belofte was het zegel der opname, en die ontvingen zij gewis als zij gehoorzaamden. Nu lezer! waar hoort gij heden ten dage dat prediken? Wie leert, dat zij die gelooven en zich bekeeren, gedoopt moeten worden. Misschien zegt gij: de Baptisten leeren zulks; vorderen die menschen zoodra als iemand gelooft, bekeering te doen en zich te laten doopen, tot vergeving van zonde, opdat zij daarna den H. Geest mogen ontvangen? Bedenk nu, welke werking de Heilige Geest op die lieden heeft die Hem ontvangen; Hij zal hun in alle waarheid leiden, hunne gedachten sterken en toekomstige dingen openbaar maken. En Joël heeft gezegd: „Hij zal maken dat zij droomen droomen, gezichten zien en profeteren.” O, lieve lezer! Waar vindt gij dat zulk een Evangelie gepredikt wordt onder de menschen? Zouden de menschen den eenen week na den anderen, treuren over hunne zonden, zonder vergeving derzelve te ontvangen en den troost des H. Geestes, wanneer Petrus onder ons opstond en ons leerde, hoe wij die zegeningen bekomen konden? Wat zoudt gij nu zeggen, als op een open veld eene verzameling van drie duizend menschen te zamen gekomen waren om te bidden, en een van de geestelijken (gelijk Petrus) hun allen aanmaande bekeering te doen en zich te laten doopen tot vergeving van zonden, terwijl hij hen beloofde, dat allen die gehoorzaam waren, zij vergeving en de gave des H. Geestes ontvangen zouden, terwijl zij droomen zouden droomen, gezichten zien en profeteren zouden, en dan terzelfder ure met zijne broeders en ambtgenooten opstaan en aanvingen te doopen en voortvarende tot zoo lang zij allen gedoopt waren; en als dan de H. Geest

op hen komt en zij aanvangen gezichten te zien, met vreemde talen te spreken en te profeteren; zal dan niet wijd en zijd verbreid worden, dat er een nieuwe leer was verschenen, gansch verschillend van al wat thans geleerd wordt? O ja! zegt gij misschien, lezer, dat zou voor ons iets geheel nieuws en vreemds wezen! Welaan dan, zoo onbekend het u ook schijnen moge, het Evangelie dat Petrus op den Pinksterdag predikte zegt Paulus, is hetzelfde Evangelie dat hij ook predikte, en dat „al kwam er ook een Engel uit den Hemel en een ander Evangelie verkondigde, dan hij verkondigd had, die zou vervloekt zijn." De lezer behoeft zich dan ook nu niet langer te verwonderen, als hij ziet dat zij de voorzegde teekenen niet volgen, die een ander Evangelie verkondigen en zij dit niet gelooven, gelijk van de Apostelen gepredikt werd.

Wij willen thans tot het Rijk Gods terugkeeren, hetwelk in de dagen der Apostelen gegrondvest werd, en zien dus dat op dien prediking op den Pinksterdag drie duizend zielen werden opgenomen, voor welke zich de deur opende. Dezen, met allen die later daarbij kwamen, werden de onderdanen van dat Koningrijk, uit welken, daar het behoorlijk te zamen gevoegd was, de Heere zich een Heiligen Tempel vormde.

Zoo hebben wij dan nu den vloed der Secterische overleveringen, die zich om ons ophoopte, weggeruimd; en daar wij naarstiglijk zochten, hebben wij eindelijk het Rijk Gods gevonden, zooals het bij zijne eerste wording ten dage der Apostelen bestond, en wij hebben gezien, dat het zich van alle nieuwere Godsdienststelsels zeer onderscheidt, zoowel in zijne ambten, als verordeningen, magt en voorrechten, zoodat niemand het een met het ander kan verwisselen, noch zich in het een of ander kan bedriegen.

Nadat wij deze ontdekking gemaakt hebben, zoo willen wij verder den vooruitgang van dat Koningrijk onder de Joden en Heidenen onderzoeken, en welke hare vruchten, gaven en zegeningen waren, die hare burgers genoten.

Spoedig na de grondvesting des Rijks Gods te Je-

ruzalem, kwam Philippus te Samaria en predikte aldaar het Evangelie; en als zij Philippus geloofden zoo werden zij gedoopt, beide mannen en vrouwen en hadden groote blijdschap. Daarna kwamen Petrus en Johannes van Jeruzalem, beiden, legden hun de handen op en zij ontvingen den Heiligen Geest. Merk wel op: eerst geloofden zij, daarna werden zij gedoopt en hadden daarop groote vreugde en toch nog niet den Heiligen Geest ontvangen. Doch deze ontvingen zij later door de oplegging der handen en door gebed in den naam van den Heere Jezus. O, hoe verschillend is dit alles van de stelsels der menschen.

Wees gedachtig, wat Paulus van zijne reis naar Damaskus sprak: „De Heere Jezus verscheen mij op den weg,'' doch in plaats dat hem zijne zonden werden vergeven en den H. Geest over hem uitgestort, ontving hij het bevel naar Damaskus te gaan en aldaar zou hem gezegd worden wat hij doen moest; en als hij te Damaskus kwam, beval hem Ananias, niet te vertoeven maar op te staan en zich te laten doopen, tot afwassching zijner zonden, aanroepende den naam des Heeren; toen stond hij op en wierd gedoopt en met den Heiligen Geest vervuld en hij predikte terstond Christus. Wederom, zie hoe Petrus tot Cornelius ging, een Heiden van groote vroomheid, wiens gebeden verhoord en wiens aalmoezen waren gedacht geworden en die van een Engel gediend werd; doch met al zijn vroomheid en den H. Geest, die over hem en die bij hem waren uitgegoten werd, eer zij gedoopt waren, zoo moesten zij toch nog gedoopt worden of zij konden niet zalig worden. Waarom? Omdat de Heere de Apostelen bevolen had, dit alle creaturen te prediken, en alle creatuur, welke die prediking niet geloofde en bijgevolg zich niet liet doopen, zou verdoemd worden. Denk aan het woord dat de Engel tot Cornelius sprak: „hij (Petrus) zal u woorden zeggen, door welke gij en uw gansche huis zalig worden zult.'' Nu ontstaat de vraag: Kon Cornelius zalig worden, zonder de woorden van Petrus te gehoorzamen? Als dit het geval was, dan was de last des Engels te vergeefs en een leugen

geweest. Als nu een prediker soms een mensch mogt vinden, die even zoo goed was als Cornelius, zoo zal hij welligt tot hem zeggen: ga maar voorwaarts broeder, gij kunt zalig worden, gij zijt trouw aan uwe Godsdienst; gij kunt u doopen laten, als gij het ter bevrediging van uw geweten noodig acht, en gij het voor uw pligt houdt, zulks te doen; maar als dat niet het geval is, ook goed, het heeft niets te beteekenen; een nieuw hart is alles wat ter zaligheid noodzakelijk is; dat wil dus zeggen: de geboden van de Heere Jezus zijn doorgaans niet noodig tot de zaligheid; zoo kan iemand even goed zalig worden door het roepen van Heere! Heere! als dat hij Zijne geboden houdt.

O, nietige en dwaze leere! O, gij menschen kinderen! wat hebt gij het Evangelie verkeert! Te vergeefs roept gij Heere! Heere! daar gij Zijne geboden niet gehoorzaamt!

Vervolgens herinneren wij u aan den stokbewaarder en allen die bij hem waren, welke in dezelfde ure in welke zij geloofden, gedoopt werden en niet eens den volgenden dag afwachten. En Lydia en die met haar waren, die gehoorzaamheid oefenden aan het gebod der prediking. En aan Philippus en de Kamerling, die de wagen bij het eerste water daar zij aankwamen, deed stil houden om zich te laten doopen, ofschoon hij maar voor de eerste maal, en dat nog maar even te voren van Jezus had gehoord. Wij moeten verstaan uit alle deze voorbeelden der eerste Christenheid en derzelver leer, dat de doop het eerste gebod is, door welke allen die geloofden en zich bekeerden, in de Kerk in het Rijk Gods opgenomen werden, zoodat zij het recht hadden, vergeving van zonden en de zegeningen des H. Geestes te ontvangen; ja inderdaad, het was een gebod door hetwelk zij zonen en dochteren werden; en wijl zij nu kinderen waren, gaf de Heere den Geest Zijns Zoons in hunne harten, door welke zij riepen: Abba, lieve Vader. Wel is waar, gaf de Heere den Heiligen Geest aan Cornelius en zijne vrienden eer zij gedoopt waren, doch dit was noodig om de geloovige Joden te overtuigen dat ook de Heidenen aan de

zaligheid deel konden krijgen, ook is het, het eenige voorbeeld dat wij vinden in de H. Schriften, dat het volk den H. Geest ontving, zonder aan het eerste gebod der opneming voldaan te hebben. Maar luister! Al is het dat iemand het gebod der opneming gehoorzaamd, zoo zal hij toch nog niet een burger in het koningrijk Gods worden, noch eenige aanspraak op de gaven en zegeningen des H. Geestes hebben, indien niet dat werk der bediening door iemand voltrokken wordt die de behoorlijke volmagt en autoriteit daartoe van den Koning ontvangen heeft; en die volmagt aan een persoon gegeven, kan geen ander het recht geven, in zijne plaats te handelen. Dit is eene der gewichtigste punten, die wij wenschen dat wel verstaan worde, daar dit voor ieder Christenprediker een proefsteen is, en voor de grondvesting van ieder kerk op aarde, en voor allen die bestaan hebben, sedert de tijd, dat onmiddellijke Goddelijke openbaringen hebben opgehouden te bestaan.

Om deze zaken duidelijk te maken, willen wij de instellingen der aardsche regeringen, aangaande de volmagt ter uitoefening der geboden ter opname, als burgers, onderzoeken. Wij willen tot een voorbeeld zeggen: de president der Vereenigde Staten van Amerika geeft A B een post, en de behoorlijke aanstelling om dat ambt bij de regeering te bekleeden. Terwijl hij zijn ambt bekleed, komen twee heeren uit Europa, om zich in Amerika te vestigen, en daar zij vreemdelingen zijn, en burgers wenschen te worden, zoo gaan zij naar A B, die hun in behoorlijke vorm de burgereed afneemt, en dezelve aanteekent en daardoor worden zij onderdanige burgers, en hebben gelijke rechten met de geboren burgers der staten. Daarna sterft A B; en C D die de papieren in handen krijgt, vindt de aanstelling als beambte van A B en daarvan gebruik willende maken tot zijn voordeel, neemt hij de ledige plaats in van A B. Ondertusschen komen twee vreemdelingen, welke burgers wenschen te worden, en hoorende van lieden die met de regeringszaken onbekend zijn, dat C D hun tot burgers kan aannemen, zoo

zweeren zij C D den eed, zonder zijne volmagt daartoe te onderzoeken. C D schrijft hun in als burgers, en nu gelooven zij dat zij even zoo goed burgers zijn als alle anderen, en dus gelijke voorrechten, bezitten. Doch al spoedig wordt hun burgerrecht betwijfelt, en zijn genoodzaakt hunne papieren te toonen. Zij toonen de acte hun door C D gegeven; de president vraagt: Wie is C D? Ik gaf nooit eene acte van aanstelling aan eene C D. Want ik ken hem niet; en zoo zijn en blijven die twee nog vreemdelingen, tenzij zij nog heengaan tot de wettelijke opvolger van A B of iemand anders die wettelijk en werkelijk de volmagt van den president, om in zijnen naam te handelen heeft ontvangen. Ondertusschen wordt C D gehaald en volgens de wet gestraft als iemand die zich door bedrog een ambt heeft toegeëigend wat hem niet toekwam. En op deze wijze draagt het zich ook toe in het Rijk Gods. De Heere benoemde de Apostelen en anderen, door onmiddelijke openbaringen en door den Geest der profetie te prediken, te doopen handen op te leggen, en zijne kerk of Rijk op te bouwen; maar na verloop van tijd sterven zij, en na eene lange tijdsverloop, zijn de menschen heen gegaan die deze aanstelling der Apostelen hebben gelezen, waar tot dezelve gezegd wordt: „gaat heenen in de geheele wereld, en predikt het Evangelie alle creaturen”, en hebben zich aangematigt deze volmagt als de hunne en zonder eene andere aanstelling, zijn zij opgetreden om het Evangelie te prediken, te doopen en de Kerk op te bouwen; doch zij, welke zij doopten, ontvingen nooit die gaven en zegeningen, die de Heiligen of burgers des koningrijks ten tijde der Apostelen ontvingen. Waarom niet? Omdat zij nog vreemdelingen waren, want de aanstelling, welke de Apostelen ontvangen hadden, gaf geen ander het recht in hunne plaats te handelen. Dat is een voorrecht hetwelk de Heere zich zelf heeft voorbehouden; niemand heeft daartoe recht dan zij, die door openbaring geroepen en door den H. Geest behoorlijk bekrachtigd zijn dit ambt waar te nemen. Doch verwonderd moge de lezer soms vragen: Hoe? is dan niemand onzer hedendaagsche

predikers tot dat ambt geroepen en ordelijk bevestigd? Welaan lieve lezer! ik zeg u dat gij dit uit hunnen eigenen mond kunt vernemen, en dat zal veel beter voor u zijn dan een antwoord van mij. Ga naar uwen predikers en vraag hun of onmiddelijke openbaringen door God gegeven zijn, sedert het N. Testament geeindigt is; vraag hun, of de gave der Profetie met de dagen der eerste Christenen zijn opgehouden; in 't kort, vraag hun of openbaringen, profetiën, dienende engelen, enz. thans nog even zoo goed noodig en noodzakelijk zijn als in de eerste tijden, of dat zij gelooven dat deze dingen opgehouden hebben, en niet meer op de aarde komen; en hun antwoord zal zijn, dat de bijbel genoeg inhoud; en dat, sedert de schrift, openbaringen, de Geest der Profetie en dienende engelen opgehouden zijn, dewijl zij niet meer noodig waren, ja zij zullen ieder voor een bedrieger verklaren, die zoo iets wil daarstellen. En als gij nu dat antwoord ontvangen hebt, zoo vraag hun, wie, of op welke wijze zij zelf geroepen en gerechtigd zijn om het Evangelie te prediken? en zij zullen niet weten wat zij u antwoorden zullen, maar zullen eindelijk tot u zeggen: de bijbel gaf mij het recht door de woorden: „gaat henen in de geheele wereld enz." Gij ziet dan aldus, lieve lezer! dat allen, die geene onmiddelijke goddelijke openbaringen ontvangen hebben van den Koning des Hemels of door Engelen, of der stemme Gods, of door Profetie, zij optreden, met eene volmacht die anderen waren gegeven welke gestorven zijn, terwijl zij de woorden der volmagt van de Apostelen nemen, om hun bedrog daarmede te dekken. De Koning zal ook eens tot hun zeggen: „Petrus en Paulus ken Ik, Ik riep ze en gaf hun volmagt: maar gij, wie zijt gij? Ik heb in uw geheele leven niet tot u gesproken; ja gij hebt geloofd dat zulks niet behoefde, dat Ik in uwe dagen tot u zoude spreken; daarom verzocht gij ook nimmer geloovig eene openbaring te ontvangen, en Ik gaf er u dan ook geene; en als Ik tot anderen sprak zoo hebt gij hun bespot, en noemde hun bedriegers, en vervolgde hun, dewijl zij dingen betuigen die Ik tot

hun gesproken had. Daarom, gaat weg van Mij, gij vervloekten! in het eeuwige vuur, dat de duivel en zijne Engelen bereid is! Ik ben hongerig geweest, en gij hebt Mij niet gespijzigd. Ik was een vreemdeling en gij hebt Mij niet geherbergt; naakt, en gij hebt Mij niet gekleed; krank en in de gevangenis, en gij hebt Mij niet bezocht." Och Heer! wanneer hebben wij u zoo gedaan? „Wat gij aan eene dezer Mijner geringsten niet gedaan hebt, dewijl gij ze voor bedriegers hield, dewijl zij van de dingen betuigden, welke Ik tot hen gesproken had, dat hebt gij aan Mij niet gedaan." Doch keeren wij weder ter zake; nadat wij het Rijk Gods, aangaande hare ambten en geboden hebben onderzocht, en het eenige middel hebben aangewezen, door hetwelk men in het Rijk Gods komt, zoo wenschen wij nu noch nader te onderzoeken, welke de zegeningen, voorrechten en genoegens harer burgers waren. Gelijk wij reeds aangehaald hebben, zouden zij duivelen uitdrijven, met nieuwe tongen spreken, kranken gezond maken door oplegging der handen in den naam van Jezus ook gezichten zien, droomen droomen, profeteren enz.

Wij willen nu het Koningrijk, in haar georganiseerde toestand beschouwen en zien, of die beloofde gaven aan de joden en heidenen geschonken werden, toen het Rijk Gods in oude tijden op de wereld gegrondvest werd.

Paulus schrijft eerst: „Aan de gemeente Gods die te Corinthe is; ten tweede: de geheiligden in Christus Jezus; ten derde: aan de geroepene heiligen; en ten vierde: met allen die den naam van onzen Heere Jezus Christus aanroepen in alle plaats, beide hunnen en onzen Heer, en zegt tot hun allen in 1 Corinthe 12, vs. 1." En aangaande de geestelijke gaven, broeders wil ik niet dat gij onwetend zijt; en dan gaat hij eenige verzen met zijne leer aldus voort: „Maar aan een iegelijk wordt de openbaring des Geestes gegeven tot hetgeen oorbaar is. Want deze wordt door den Geest gegeven het woord der wijsheid, en aan een ander het woord der kennis door denzelfden Geest. En

aan een ander het geloof door denzelfden Geest, en aan een ander de gaven der gezondmakingen door denzelfden Geest. En aan een ander de werkingen der krachten, en aan een ander Profetie; en aan een ander onderscheiding der geesten, en aan een ander menigerlei talen, en aan een ander uitlegging der talen. Doch al deze dingen werkt één en dezelfde Geest, deelende aan een iegelijk in het bijzonder gelijk Hij wil. Want gelijk het lichaam één is, en vele leden heeft, en al de leden van dit éene lichaam vele zijnde, maar één lichaam zijn, alzoo ook Christus. Want ook wij allen zijn door éénen Geest tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij dienstknechten, hetzij vrijen, en wij zijn allen tot éénen Geest gedrenkt. Want ook het lichaam is niet één lid, maar vele leden. Indien de voet zeide: Dewijl ik geen hand ben, zoo ben ik van het lichaam niet; is hij daarom niet van het lichaam? En indien het oor zeide: dewijl ik geen oog ben, zoo ben ik van het lichaam niet; is het daarom niet van het lichaam? Ware het geheele lichaam oog, waar zoude het gehoor zijn? Ware het geheele lichaam gehoor, waar zoude de reuk zijn? Maar nu heeft God de leden gezet, een iegelijk van dezelve, in het lichaam gelijk Hij gewild heeft. Waren zij allen maar één lid, waar zoude het lichaam zijn? (Ik antwoordt: er zou alsdan geen lichaam bestaan.) Maar nu zijn er wel vele leden, doch maar één lichaam. En het oog kan niet zeggen tot de hand, ik heb u niet van noode: of wederom het hoofd tot de voeten: ik heb u niet van noode. Ja veeleer, die leden die ons dunken de zwakste des lichaams te zijn, die zijn noodig. En die ons dunken de minst aanzienlijkste te zijn, doen wij te overvloediger eer aan; en onze onsierlijke leden, hebben overvloediger versiering. Doch onze sierlijke leden hebben die niet van noode; maar God heeft het lichaam alzoo samengevoegd, gevende overvloediger eer aan hetgeen daaraan gebrek heeft. Opdat geen tweedragt in het lichaam zij, maar de leden voor elkander gelijke zorg dragen zouden. En hetzij

één lid lijdt, zoo lijden al de leden mede; hetzij een lid geëerd wordt, zoo verblijden zich al de leden mede. En gijlieden zijt te zamen van het lichaam van Chrisius, en leden in 't bijzonder. En God heeft er sommigen in de gemeente gesteld, ten eerste: Apostelen; ten tweede: Profecten; ten derde leeraars; daarna krachten, daarna gaven der gezondmakingen, hulpbewijzingen, regeringen, menigerlei talen. Zijn ze allen Apostelen? Zijn ze allen Profeten? Zijn ze allen leeraars? Zijn ze allen krachten? Hebben ze allen gaven der gezondmakingen? Spreken ze allen met menigerlei talen? Zijn ze allen uitleggers? Doch ijvert naar de beste gaven, en ik wijs u (daartoe) eenen weg die nog uitnemender is.

Uit het 13de vers van dit hoofdstuk zien wij, dat de Apostel spreekt tot de gansche kerk in die dagen; zij waren joden of heidenen, knechten of vrijen; in een woord tot allen, die tot het lichaam van Christus behoorden; terwijl hij hun aantoont, dat zijn lichaam uit vele leden bestaat die door eenen Geest tot een lichaam gedoopt waren, en allen verschillende gaven deelachtig waren; den eenen is die gave geschonken, den ander weder een andere gave, en dan wijst hij er uitdrukkelijk op, dat een lid welke eene gave bezit, niet tot een ander lid, die ook eene gave bezit, kan zeggen: ik heb u niet van noode.

Nadat gezegd is dat Apostelen, Profecten, herders en leeraars, en de gaven der profetie, der gezondmakingen en alle overige gaven aanwezig zullen zijn, om ten allen tijd het Rijk Gods, of het lichaam van Christus daar te stellen, zij mogen joden of heidenen, knechten of vrijen zijn; en nadat hij alle de leden gestreng verboden heeft om niet tot den ander, die een of andere gave bezit, te zeggen: ik heb u niet noodig, zoo verklaart hij verder dat dat lichaam niet volkomen zijn konde, als niet alle leden elkander helpen en dat, als de leden toegerust met hare gaven niet aanwezig meer zijn, er geen lichaam, dat is geen kerk van Christus meer zoude zijn. Nadat hij dit alles duidelijk heeft bewezen, vermaand hij hun naar de beste gaven

te streven. In het 13de hoofdstuk wekt hij hun op tot geloof, hoop en liefde, zonder welke al de genoemde gaven hun geene nuttigheid zouden doen; en in het 14de hoofdstuk spreekt hij in vermaning tot hen om te jagen naar de liefde en te streven naar de geestelijke gaven, maar meest dat zij mogen profeteren. Verder in Ephese 2 vs. 17, bid Paulus „dat de Heere geve aan de gemeente, de geest der wijsheid en der openbaring in zijne kennis.” In Ephese 4 zegt hij: „Één lichaam is het en één Geest, één Heer, één geloof, één doop. En Christus is opgevaren in de hoogte en heeft de gevangenis gevangen genomen, en heeft de menschen gaven gegeven. En deze heeft gegeven sommigen tot Apostelen en sommigen tot Profeten, en sommigen tot Evangelisten, en sommigen tot herders en leeraars.”

En als de lezer soms vragen mocht, waarom deze gaven en ambten in de gemeente bestaan, dan kan hij hetzelve in het 12de vers lezen: „Tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouwing des lichaams van Christus.” En vraagt men hoe lang deze bestaan zouden, zoo zegt hij in het 13de vers: „Totdat wij allen zullen komen tot de eenigheid des geloofs en der kennis van den Zoon Gods, tot eenen volkomenen man, tot de mate van de groote der volheid van Christus.” En vraagt men nu, wat doel heeft Christus er mede gehad, om die gaven aan de gemeente te verleenen, dan willen wij ook nog het 14de vers lezen: „Opdat wij niet meer kinderen zouden zijn, die als de vloed bewogen en omgevoerd worden met allen wind der leer, door de bedriegerij der menschen, door arglistigheid, om listiglijk tot dwaling te brengen.” — Zonder deze gaven en ambten, konden ten eerste: de heiligen niet volkomen worden; ten tweede: het werk des ambts kon geen voortgang hebben; ten derde: het lichaam van Christus kon niet opgebouwd worden, en ten vierde: zouden zij zich door allen wind van leeringen laten leiden. Ik verklaar nu vrij uit dat de oorzaak van al de scheuringen, tweedrachten, verwarringen en vijandelijkheden en de bittere bron van alle de ver-

schillende geloofsmeeningen, leeren, doopen en geesten, alsmede het verduisterde verstand en de grond waarom zij van het leven Gods zijn afgeweken, de in hen wonende onwetendheid, wegens de blindheid hunner harten is, dat zij geen apostelen, profeten en gaven van boven hebben, en die ook als niets achten; want als zij die gaven bezaten en dezelve gebruikten, zoo zouden zij tot één lichaam in de ware leer van Christus opgebouwd zijn, en één geloof, één doop, één hoope hebben; ja, zij zouden opgebouwd zijn, in Christus in alle dingen, in welke het gansche lichaam, passend te zamen gevoegd, een Heilige Tempel Gods zoude worden.

Maar zoo lang de bedriegerij der menschen hun overreden kan, dat zij die dingen niet behoeven, zoo worden zij met allerlei wind van leeringen misleid en omgevoerd, naar dat het hun bevalt.

Nu, lezer, ben ik met de onderzoeking van het Rijk Gods, zooals het in de dagen der Apostelen bestond, klaar, en wij vinden het in geen ander tijdperk, totdat het nu weder in deze laatste dagen is vernieuwd; want nooit heeft het zonder apostelen, profeten en alle de andere gaven des geestes bestaan, of zal het ooit bestaan. — Zullen wij de kerken doorgaan, van af de dagen dat de Goddelijke openbaringen zijn opgehouden tot heden, dan zullen wij niets van dat Koningrijk vinden, dat wij met zooveel bewondering en vreugde beschouwd hebben. Maar in plaats van Apostelen, zullen wij valsche leeraars vinden, welke de menschen tot zich geleid hebben; in plaats van de gaven des Geestes, zullen wij de wijsheid der menschen vinden; in plaats van de Heiligen Gods, vele valsche geesten; in plaats van de geboden Gods, de instellingen der menschen; in plaats van kennis, meening; vermoeden in plaats van openbaring; tweedragt in plaats van eenigheid; twijfel in plaats van geloof; onzekerheid in plaats van hoop; haat in plaats van liefde; eenen dooper in plaats van het opleggen der handen tot genezing der kranken; fabelen in plaats van waarheid; boosheid in plaats van goedheid; donkerheid in plaats van licht; met een woord: eenen Antichrist in plaats van Chris-

tus; de macht der aarde strijdende tegen de heiligen, tot dat zij ze hebben overweldigd, tot zoo lang de woorden Gods vervuld zijn. 'O mijn God! laat dat gezicht verdwijnen! ik kan er niet langer inblikken! en laat de dag spoedig komen, dat de aarde door vuur van zulke bezoedeling gereinigd zal worden; maar vervul eerst uwe beloften, die Gij door den mond van uwen dienaar Johannes beloofd hebt, dat Gij uw volk er uitroepen en tot hen zeggen zult: „gaat uit, mijn volk uit haar! opdat gij aan hare zonden geene gemeenschap hebt, en opdat gij van hare plagen niet ontvangt." En dan, o Heere, als Gij Uw volk, door de visschers en jagers, die gij in de laatste dagen zoudt zenden, geroepen hebt, om uw Israël te verzamelen: ja, als uw eeuwig verbond vernieuwd, en het volk daardoor ingezet is: laat dan hare plagen op eenen dag komen, dood, pest en hongersnood, laat zij door vuur verbranden, opdat uwe heilige Apostelen en Profeten, en allen die Uwen naam vreezen, klein en groot, zich verheugen mogen, dat Gij het bloed uwer heiligen op hen gewroken hebt. Ik bid U om deze dingen in den naam van Jezus Christus. Amen.

N.B. Zie vooral ommezijde.

Het oogmerk van dit werkje is de verspreiding der leer van de Kerk van Jezus Christus van de heilige der laatste dagen het zware vooroordeel te ontmoeten en te bestrijden, van het heilige werk Gods geopenbaard in deze dagen.

Onderzoekt daarom eer gij oordeelt opdat gij niet bevonden wordt strijdende te zijn tegen den Eeuwigen God en van de straffen ontvangt daaraan verbonden.

En als een nederig dienstknecht van God, getuig ik aan allen degenen tot wien deze woorden mogen „komen, dat het Eeuwig Evangelie" gepredikt wordt, dat God zijn koninkrijk op aarde hersteld heeft; met hare geroepene beambten n.l.: apostelen, profeten, herders, leeraars, krachten, gaven en zegeningen; en de boodschap is nu tot u, bekeert u, want het Koningrijk der Hemelen is nabij gekomen, laat u doopen tot vergeving uwer zonden en gij zult ontvangen de gave des Heiligen Geestes door het opleggen der handen van Gods dienstknechten, aangedaan met macht en autorieteit om het werk te bedienen, opdat gij door het bloed van Christus gereinigd moogt worden en gij niet moogt hooren *„gij hebt niet gewild."*

Indien het u ernst is om voor God te leven en de wereld met alle hare begeerlijkheden aftesterven, zoo kunt gij om deze leer verder te onderzoeken, nadere inlichtingen bekomen bij de volgende adressen der zendeling, alwaar iedere Zondagavond 6 uur vergadering is.

J. W. F. VOLKER, zendeling, adres: G. E. BRAUER, Da Costakade, no. 89, *Amsterdam.*
I. SANDER, Oosterstraat no. 6, *Groningen.*
W. KOLDEWIJN, Smedenstraat, *Deventer.*
S. KOLDEWIJN, 3de Breedhoek, *Zwolle.*
G. B. DENKER, *Oud-Beijerland.*
A. POT, Sponturfwijk, *Dedemsvaart.*
A. J. NEUTEBOOM, *Weyhe.*
en Boomstraat no. 13, *Amsterdam.*

Stads- en Handels-Snelpersdrukkerij van B. JACOBS, Groningen.